

Sesiuni de comunicări științifice

ISSN 3061-6891
ISSN-L 3061-6891
NR22 Octombrie 2026

Coordonator Revistă
Prof Ec Dr PETRE DANIELA

REDACȚIA:
Redactor coordonator :
Prof Ec Dr Petre Daniela
Redactor Șef :
Prof Ec Dr
Mirea Cosmin Nicolae
Redactori Turism :
Prof Ing Dr Rădoi Eugenia Dorina
Redactor Tehnic :
Prof Ing Dr
Damian Adriana
Redactori Religie :
Prof Ing Farm.Dr Pușcaș Gabriela
Redactor Economic /Comerț:
Prof Ec Dr
Jeleascov Monica

Cuprins

1. .Diseminarea activităţilor didactice din luna octombrie ‘’.Prof ec dr grd I Petre Daniela/Prof ec dr Mirea Cosmin.....pag 4
2. .Evoluţia şi dezvoltarea conceptuluide turismProf ing dr Rădoi Eugenia Dorina. .....pag 6
3. .Aspecte privind prevenirea riscurilor de securitate și sănătate în activitățile de practică - ateliere mecanice
4. - Partea I -Prof Ing Dr Damian Adriana /Prof Ing Dr Cucu Sorin pag7
5. Politici de distribuție Prof Ing Dr Săndulescu Dumitru .....pag 9
6. Globalizarea Prof Ec Dr Jeleascov Monica .....pag 12
7. Turismul şi energia geotermică Prof Mirea Cosmin/Stuparu Ioana/ Petre Daniela.....pag 15
8. Tăcerea satelor care ne învață să călătorim din nou Prof Ec Dr Iacob Irimia Cati ..... pag 19

Diseminarea activităților didactice din luna octombrie

Colegiul Tehnologic „Grigore Cerchez”București
Prof ec dr grd 1 Petre Daniela /Prof ec dr Mirea Cosmin Nicolae

În luna octombrie s-au desfășurat 3 activități importante desfășurate în cadrul colegiului nostru , la care au participat cadrele didactice împreună cu elevii de la clasele IX-XII de la specializările : turism și servicii, comerț economic, tehnic, științe sociale și științele naturii.

În data de 12 octombrie,Clubul de dezbateri „Grigore Cerchez” a desfăuart sesiunea de dezbatere cu tema „Rețele care influențează negativ alegerile și comportamentul tinerilo”la care au participat elevii claselor IX- XII coordonați de cadrele didactice : Pandelescu Alina, Rădoi Eugenia Dorina , Pușcaș Gabriela, Damian Adriana,Mirea Cosmin și Petre Daniela.

Pe data de 19 octombrie a avut loc Sesiunea de comunicări științifice cu tema„Impactul digitalizării asupra educației și activităților din domeniile : turism, alimentație, economic,comerț, tehnic și religie. La această activitate au participat elevii colegiului nostru ,fiind coordonați de cadrele didactice : Rădoi Eugenia Dorina, Mirea Cosmin Nicolae, Pușcaș Gabriela, Damian Adriana ,Jeleascov Monica și Petre Daniela.

O altă activitate importantă desfășurată în cadrul liceului nostru a fost Masa rotundă cu tema„Metode moderne de predare- învățare- evaluare - Bune practici”,care a avut loc în data de 23 octombrie ,în format online.La această activitate au participat cadre didactice din liceele economice și tehnologice di județele : Ialomița, Constanța, Prahova ,Ilfov și București .Activitatea a fost coordonată de domna prof ec dr Petre Daniela.

Felicitări tuturor cadrelor didactice pentru implicarea de care au dat dovadă în cadrul acestor activități!

Imagini de la sesiunea de dezbateri și sesiunea de comunicări științifice
luna octombrie 2026

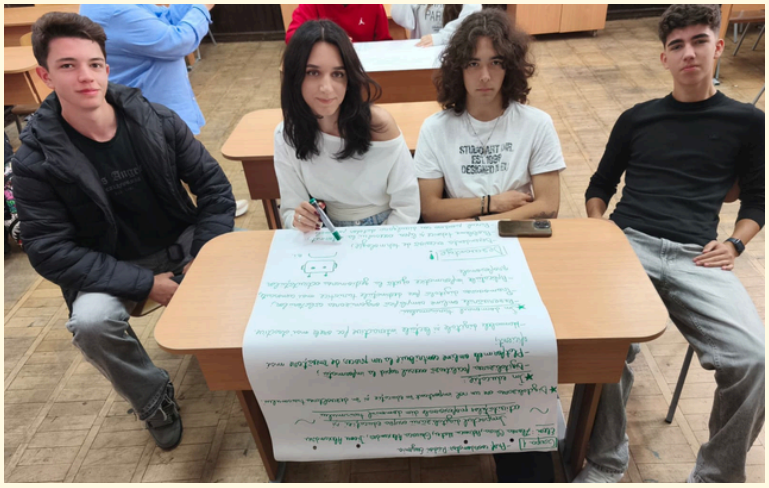

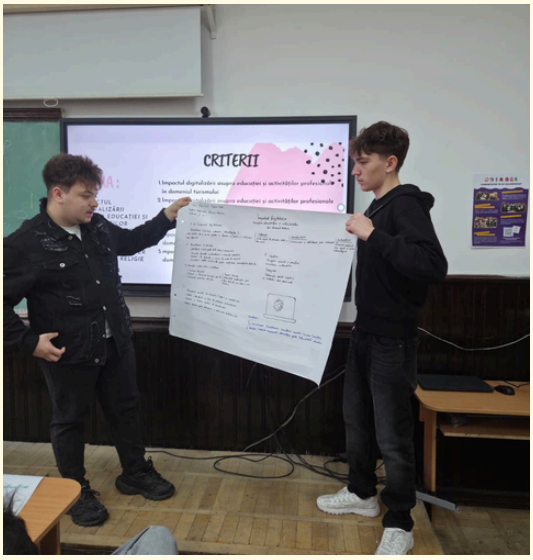

Colegiul Tehnologic Grigore Cerchez București
Ing. Prof. Dr. Rădoi Eugenia-Dorina

Ca să putem stabili și prezenta evoluția și dezvoltarea conceptului de turism, trebuie să privim activitatea turistică din mai multe perspective.

In primul rând vom analiza noțiunea de turism și turist, prezentând în continuare aspectele teoretice din domeniu.

Noțiunea de „turism" provine din limba engleză („to tour") și se traduce liber prin "a călătorii". (Turcu și col., 2004)

Însă și acest termen englezesc, care stă la baza cuvântului turism din limba română, ar fi fost preluat din limba franceză, care cuprindea cuvântul „tour" tradus prin mișcare, plimbare, drumeție în circuit, însă chiar și acesta, la rândul său, derivă, se pare, de la grecescul "turnos", având aceeași semnificație de mișcare în cerc, circuit. (Mironescu, 2012)

Dorința de a călători, și călătoriile în sine, au apărut totuși cu mult înainte de a apărea termenul de turism, după cum spuneam și mai sus, mai exact în atichitate, și forma pe care o îmbracau atunci călătoriile, era deplasarea popoarelor prin războaie, pentru a cucerii noi teritorii, sau deplasarea omenilor pentru comerțul prin care aceștia făceau schimbul de mărfuri de care aveau nevoie fiecare. (Pațac, 2008)

Dacă revenim însă la călătoriile de plăcere, nu de necesitate, cum am prezentat primele călătorii făcute de oameni în vremurile îndepărtate, documentele de specialitate ne prezintă câteva aspecte importante ale punctelor de pornire în turismul de recreere. (Duma și Resiga, 2012)

Oamenii simțeau, nevoia de relaxare, de odihnă, de cunoaștere, de descoperire a noilor lumi, sau aveau necesități terapeutice pentru a se trata de diferite afecțiuni, apelând astfel la turismul de relaxare și balnear.

Se pare că grecii au început să călătorească pentru a-și vizita rudele sau prietenii, acest lucru se făcea prin niște contracte scrise de vizitare, care se moșteneau în familii, din tată în fiu. (Oprea, 2011)

Motivele și scopurile călătoriilor s-au diversificat în timp, urmând călătoriile cu scopuri religioase, sau de tratament balnear (mai ales către Roma antică, unde existau faimoasele băi curtive și băile de lux), călătoriile de studii, sau călătoriile oamenilor pentru cunoaștere și îmbogățirea orizonturilor, cunoscute drept călătoriile către lumi noi. (Wikipedia, Turism)

Turismul, ca și activitate complexă și organizată, prinde însă contur cu adevărat în secolul XIX. (Costețchi-Jușca, 2017)

Extras din Teza de doctorat: Cercetări privind dezvoltarea turismului și agroturismului în vederea creșterii nivelului de trai al locuitorilor din mediul rural. Studiu de caz: Județul Tulcea - CIOBANU (RĂDOI) C. Eugenia-Dorina.

Aspecte privind prevenirea riscurilor de securitate și sănătate în activitățile de practică - ateliere mecanice

- Partea I -

Prof.ing.dr. Adriana DAMIAN, Colegiul tehnologic Grigore Cerchez, București
Prof.ing.dr. Sorin CUCU, Palatul Național al Copiilor din București

Rezumat

Prezenta lucrare abordează problematica complexă a securității și sănătății în muncă (SSM) în contextul instruirii practice a elevilor din învățământul liceal cu profil mecanic, cât și în atelierele cercurilor tehnice din palatele și cluburile copiilor. Având în vedere vulnerabilitatea specifică a minorilor și gradul ridicat de risc asociat atelierelor mecanice, a uzinelor și a centrelor de formare dual, articolul analizează cadrul legislativ aplicabil, principalele tipuri de riscuri profesionale (mecanice, fizice, chimice și ergonomice). Lucrarea, structurată în două părți, își propune în prima parte reliefarea strategiilor manageriale și pedagogice pentru prevenirea accidentelor de muncă și a bolilor profesionale. În partea a doua au fost elaborate instrucțiuni proprii de sănătate și securitate în muncă specifice atelierelor mecanice școlare și măsuri de prim ajutor în caz ds accident.

1. Introducere și contextualizare legislativă

Învățământul profesional și tehnic, în special profilul mecanic, reprezintă o componentă esențială în pregătirea viitoarei forțe de muncă calificate. Totodată, mediul industrial în care elevii își efectuează stagiile de practică este guvernat de factori de risc multipli. Tinerii cu vârste cuprinse între 15 și 18 ani (minori din punct de vedere legal) prezintă un nivel redus de experiență practică, o percepție adesea deficitară a pericolului și o tendință crescută spre experimentare sau neatenție.

Din perspectivă juridică, protecția elevilor aflați în stagii de practică este reglementată la intersecția dintre legislația muncii și cea educațională:

- Legea Securității și Sănătății în Muncă nr. 319/2006 și normele sale de aplicare, care impun angajatorilor obligația de a asigura condiții sigure de muncă.
- Directiva Consiliului 94/33/CE privind protecția tinerilor la locul de muncă, transpusă în legislația națională, care interzice expunerea minorilor la munci periculoase, toxice sau care le depășesc capacitatea fizică și psihică.

Legea Învățământului preuniversitar, care responsabilizează unitățile de învățământ și operatorii economici parteneri în vederea organizării și supravegherii stagiilor de pregătire practică.

2. Identificarea și clasificarea riscurilor specifice profilului mecanic

Atelierele de prelucrare a metalelor, secțiile de lăcătușerie, prelucrări prin așchiere (strunguri, freze) sau mentenanță auto generează un set distinct de pericole profesionale.

- Riscurile mecanice reprezintă principala cauză a accidentelor grave. Acestea includ:

- Organe de mașini în mișcare (curele de transmisie, angrenaje neprotejate, arbori).
- Proiectarea de așchii metalice incandescente sau particule în timpul operațiunilor de strunjire, frezare sau polizare.
- Căderea de obiecte grele (scule, profile metalice, subansamble) care pot provoca traumatisme musculo-scheletice sau fracturi.

• Riscuri fizice includ zgomotul și vibrațiile, iluminatul necorespunzător precum și factorii termici:
- Funcționarea utilajelor industriale depășește adesea pragurile admise de zgomot, putând duce la hipoacuzie indusă profesional sau la afecțiuni neuro-vasculare.
- Iluminatul insuficient poate genera oboseală vizuală și erori de operare pe elemente de precizie.
- Manipularea pieselor proaspăt sudate sau prelucrate la cald prezintă riscul unor arsuri grave.

• Riscuri chimice

Elevii interacționează frecvent cu substanțe periculoase: uleiuri minerale, emulsii de răcire, solvenți organici pentru degresare și vopsele. Expunerea cutanată sau inhalatorie poate provoca dermatite de contact, afecțiuni respiratorii sau toxicitate sistemică, organismele tinere fiind mult mai susceptibile la acțiunea noxelor chimice.

• Riscuri ergonomice și psihosociale

- Poziții de lucru forțate sau menținute timp îndelungat (ortostatism prelungit) pot duce la dureri lombare.
- Efortul fizic suprasolicitant în manipularea manuală a maselor grele pot aduce deformări permanente ale coloanei vertrebrale.
- Stresul generat de teama de a nu deteriora echipamentele scumpe sau de a nu se accidenta conduc la anxietate și depresie.

3. Măsuri de prevenire, protecție și managementul siguranței

Pentru garantarea unui mediu de practică sigur, este necesară o abordare sistemică bazată pe ierarhia măsurilor de prevenire: eliminarea riscului la sursă, măsuri tehnice, măsuri organizatorice și, în final, utilizarea echipamentului individual de protecție (EIP).

- Evaluarea riguroasă a riscurilor: Angajatorul, în colaborare cu profesorul coordonator de practică, trebuie să evalueze riscurile specifice fiecărui post de lucru atribuit elevilor, adaptând sarcinile la nivelul de maturitate și pregătire al acestora.
- Instruirea și formarea preventivă: Instructajele SSM (introductiv-general, la locul de muncă și periodic) trebuie adaptate pedagogic, utilizând suport vizual, demonstrații practice și verificarea efectivă a înțelegerii regulilor de siguranță.
- Dotarea cu EIP adecvat: Elevii trebuie echipați obligatoriu cu îmbrăcăminte de lucru corespunzătoare (fără elemente care să atârne sau să se poată agăța), încălțăminte de protecție cu bombeu metalic, ochelari de protecție etanși și căști antifonice sau mănuși rezistente la tăiere/chimicale, adaptate dimensiunilor corporale ale minorilor.
- Supravegherea permanentă: Prezența constantă a unui maistru instructor sau a unui tutore desemnat de la operatorul economic este obligatorie. Minorii nu vor fi lăsați niciodată să opereze utilaje periculoase (prese, strunguri necarcasate, aparate de sudură) fără supraveghere directă.

4. Recomandări

Prevenirea riscurilor de SSM în stagiile de practică ale elevilor de la profilul mecanic reprezintă o responsabilitate împărtășită între unitatea școlară, agenții economici parteneri și autoritățile de reglementare. O cultură a securității formată încă din perioada liceului contribuie nu doar la prevenirea imediată a accidentelor, ci și la crearea unei viitoare generații de muncitori conștienți de importanța propriei sănătăți la locul de muncă. Recomandări prioritare:

- Dezvoltarea unor parteneriate strânse școală-companie bazate pe audituri comune de securitate.
- Introducerea unor module curriculare extinse dedicate exclusiv legislației și practicii SSM în industrie.
- Digitalizarea procesului de monitorizare a stagiilor de practică prin jurnale electronice de siguranță.

Bibliografie

Legea Securității și Sănătății în Muncă nr. 319/2006, Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 din 26 iulie 2006.

Codul Muncii (Legea nr. 53/2003 republicată), cu modificările și completările ulterioare privind regimul special de muncă al tinerilor.

Directiva 94/33/CE a Consiliului din 22 iunie 1994 privind protecția tinerilor la locul de muncă.

Darabont, D., et al. (2018). Managementul securității și sănătății în muncă, Editura Tehnică, București.

Ministerul Educației (2021). Ghid metodologic privind organizarea și desfășurarea stagiilor de pregătire practică în învățământul profesional și tehnic, București.

Oțel, M. (2015). Ergonomie și securitatea muncii în industria mecanică, Editura Didactică și Pedagogică

POLITICA DE DISTRIBUȚIE

Dumitru Săndulescu[1]

INTRODUCERE

În cadrul activității de marketing, distribuția reprezintă una dintre componentele esențiale ale mixului de marketing, alături de produs, preț și promovare. Ea asigură legătura dintre producător și consumator și permite ca produsele să ajungă la locul potrivit, în momentul potrivit și în cantitatea necesară. În economia actuală, distribuția nu mai înseamnă doar deplasarea fizică a mărfurilor, ci include și alegerea canalelor de vânzare, organizarea relațiilor cu intermediarii, gestionarea stocurilor și adaptarea la noile forme de comerț.

Politica de distribuție cuprinde totalitatea deciziilor și activităților prin care o întreprindere stabilește modalitatea în care produsele sale sunt puse la dispoziția consumatorilor. O distribuție eficientă contribuie la creșterea vânzărilor, reducerea costurilor, menținerea calității produselor și satisfacerea cerințelor clienților. În același timp, ea influențează imaginea firmei, deoarece rapiditatea livrării și accesibilitatea produselor sunt tot mai importante pentru consumatorul modern.

Obiective ale politicii de distribuție

Politica de distribuție urmărește realizarea unui transfer eficient al mărfurilor de la producător către consumatorul final, în condiții economice avantajoase și cu respectarea cerințelor pieței. Principalele obiective sunt:

• Asigurarea disponibilității produselor – mărfurile trebuie să fie prezente în locurile în care consumatorii doresc să le cumpere, fie în magazine fizice, fie prin intermediul platformelor online;

• Reducerea timpului de distribuție – produsele trebuie să ajungă cât mai rapid de la producător la client, mai ales în cazul produselor perisabile sau al comenzilor cu livrare rapidă;

• Menținerea calității mărfurilor – transportul și depozitarea trebuie realizate în condiții corespunzătoare, astfel încât produsele să nu se deterioreze;

• Reducerea costurilor – întreprinderea urmărește utilizarea unor modalități eficiente de transport, depozitare și comercializare, fără diminuarea calității serviciilor;

• Creșterea volumului vânzărilor – o bună distribuție facilitează accesul consumatorilor la produse și poate determina creșterea cererii și fidelizarea clienților;

• Satisfacerea consumatorilor – produsele trebuie să fie disponibile în cantitatea, locul și momentul solicitate, iar procesul de cumpărare să fie cât mai simplu;

• Extinderea pieței – utilizarea unor canale de distribuție adecvate permite firmei să pătrundă pe noi piețe și să atragă noi categorii de clienți.

Alegerea unei politici de distribuție corespunzătoare depinde de natura produsului, caracteristicile pieței, comportamentul consumatorului, costurile implicate și intensitatea concurenței. De exemplu, produsele alimentare proaspete necesită canale scurte și rapide, în timp ce produsele de folosință îndelungată pot fi distribuite prin rețele mai complexe de intermediari.

Procesul distribuției mărfurilor

Procesul distribuției mărfurilor cuprinde totalitatea operațiunilor prin care produsele sunt deplasate de la locul de producție la locul de consum. Acesta presupune atât fluxul fizic al mărfurilor, cât și fluxuri de informații, documente și plăți între participanții la distribuție.

Transportul mărfurilor asigură deplasarea fizică a produselor între producător, intermediari și consumator. Alegerea mijlocului de transport depinde de distanță, volum, natura mărfii, cost și rapiditatea necesară.

Depozitarea are rolul de a păstra mărfurile până la momentul vânzării. Condițiile de depozitare trebuie adaptate fiecărui tip de produs, astfel încât să fie menținute calitatea și siguranța acestuia.

[1] Prof. Dr. Colegiul Tehnologic Viaceslav Harnaj, Sector 1, București, miti.sandulescu@yahoo.com

Gestionarea stocurilor presupune stabilirea cantității optime de produse care trebuie păstrate pentru a satisface cererea. Stocurile insuficiente pot provoca lipsa produselor, iar stocurile prea mari determină costuri suplimentare.

Sortarea, ambalarea și pregătirea produselor sunt operațiuni necesare pentru protejarea mărfurilor, identificarea lor și prezentarea corespunzătoare în vederea vânzării.

Comercializarea reprezintă etapa în care produsele sunt puse efectiv la dispoziția consumatorului prin magazine, supermarketuri, piețe, magazine online sau alte forme de vânzare.

Distribuția se poate realiza prin mai multe tipuri de canale, în funcție de numărul intermediarilor implicați:

• Canal direct: Producător → Consumator;

• Canal scurt: Producător → Comerciant → Consumator;

• Canal lung: Producător → Distribuitor → Comerciant → Consumator.

Canalul direct oferă producătorului un control mai mare asupra relației cu clientul, în timp ce utilizarea intermediarilor permite acoperirea unei piețe mai largi. Alegerea canalului de distribuție influențează prețul produsului, rapiditatea livrării și nivelul serviciilor oferite consumatorului.

CONCLUZII:

Politica de distribuție are un rol important în activitatea oricărei întreprinderi, deoarece asigură legătura dintre producție și consum. Prin intermediul acesteia, produsele ajung la consumatori în condiții corespunzătoare și într-un timp cât mai scurt. O distribuție bine organizată contribuie la reducerea costurilor, creșterea vânzărilor și consolidarea poziției firmei pe piață.

În contextul dezvoltării comerțului modern și al vânzărilor online, politica de distribuție devine tot mai flexibilă. Firmele combină canalele tradiționale cu cele digitale, iar succesul depinde tot mai mult de capacitatea de a livra rapid, sigur și convenabil. Astfel, distribuția devine nu doar o activitate logistică, ci și un instrument important de competitivitate și satisfacere a consumatorilor.

BIBLIOGRAFIE

1. Balaure, V. (coord.) – Marketing, Editura Uranus, București.

2. Kotler, P., Armstrong, G. – Principiile marketingului, Editura Teora, București.

3. Florescu, C. – Marketing, Editura Marketer, București.

4. Materiale didactice de specialitate – Marketing și distribuția mărfurilor

Globalizarea – dimensiune esențială a dezvoltării contemporane

Jeleascov Andreea Monica

Globalizarea, pe lângă faptul că este discutată şi tratată sub diferite forme din prisma tuturor palierelor societăţii în care trăim, reprezintă un fenomen inevitabil. Nu suntem noi (nici ca indivizi luaţi în parte şi nici ca popor sau naţiune) în măsură să decidem sau să alegem dacă vrem globalizare, dacă acceptăm globalizarea. Astăzi, globalizarea există pur şi simplu, iar noi suntem oarecum predestinaţi să trăim sub semnul acesteia, sub spectrul ei şi să-i facem faţă. Ce este sau ce înseamnă însă, în mod concret, acest fenomen pe care ne-am obişnuit să-l numim globalizare? Este imposibil să epuizăm într-o definiţie sau într-o formulare toate resorturile pe care le implică această realitate.

Pe scurt, putem spune că globalizarea este „sistemul nou, foarte bine uns şi interconectat“, care a înlocuit „sistemul lent, stabil, ciopârţit al Războiului Rece care dominase politica internaţională începând din 1945“. Prin globalizare, noi am devenit şi suntem „un singur fluviu“. Pe acest cadru de bază şi generalizant se adaugă apoi toate celelalte componente care alcătuiesc societatea postmodernă în care trăim: economico-financiar, politic, cultural şi chiar religios. Nimic din ceea ce se întâmplă acum în societatea noastră nu rămâne necontaminat de flagelul globalizării. Globalizarea a devenit simbolul vremurilor în care trăim. Se consideră că forţa motrice care a direcţionat evoluţia lumii spre acest punct o constituie „mirajul“ capitalismului liber de piaţă cu toate avantajele ce decurg de aici. Integrarea în mecanismele acestui sistem politico-economic pentru a beneficia din plin de efectele sale constituie un deziderat al tuturor popoarelor care aparţin culturii de factură europeană şi nu numai. Aici intervine „globalizarea“, care creează o legătura sau o conexiune reală, simultană şi multiplă, pe toate planurile, cu toate ţările sau regiunile străbătute de acest „fluviu“. Pot spune că pe acest fond apar reacţiile adverse şi violente din partea acelor societăţi care nu recunosc superioritatea capitalismului liber de piaţă (al civilizaţiei europene) şi nu îşi exprimă astfel intenţia de aderare la acesta, ci dimpotrivă, manifestă o atitudine distructivă faţă de el sau faţă de valorile şi simbolurile sale. De aceea cred că a nu accepta globalizarea ca fenomen general (dincolo de lipsurile şi imperfecţiunile sale) nu înseamnă un simplu refuz, ci reprezintă o opţiune clară pentru plasarea într-o arie de civilizaţie complet diferită de cea europeană.

Cu siguranţă nu greşesc (ne poate convinge istoria) dacă spun că fenomenul globalizării a luat naştere în spaţiul lumii occidentale şi s-a extins în urma dorinţei ferme şi a deciziei conştient asumate de celelalte ţări de a se conecta la acest sistem în vederea câştigării unor beneficii de pe urma lui. Însă această constatare simplă nu înseamnă că relaţiile care se instituie între diferiţii parteneri care au aderat la sistemul globalizării sunt unilaterale şi rigide, ci comportă grade de complexitate extrem de diferite. Rolul pe care fiecare îl deţine în procesul globalizării nu este definitiv distribuit. De aceea, globalizarea se caracterizează, ca şi sistem economic, prin deschidere, inovaţie şi mobilitate sau schimbare continuă. Nimic nu este şi nu va fi bătut în cuie din acest punct de vedere. Nu există practic valori absolute. Globalizarea generează o serie de oportunităţi care pot fi valorificate cu drepturi depline şi egale, chiar dacă uneori în moduri diferite, de oricare dintre locuitorii „imperiului“ ei, cu condiţia de a manifesta iniţiativa şi suficientă deschidere sau înţelegere. De aceea cred că beneficiile extinderii globalizării se răsfrâng în mod nediscriminator asupra tuturor celor pe care ea i-a cuprins.

Până acum am subliniat câteva puncte generale care se referă la aspectul de receptare a globalizării de către cei cărora ea se adresează. Cred însă că există şi câteva elemente importante vizând modalităţile prin care globalizarea se manifestă în şi influenţează viaţa celor care o trăiesc concret sau pe viu. Aici poate fi menţionat în primul rând ceea ce constituie de fapt motorul globalizării, reprezentat de recentele progrese din tehnologie, de la internet la telecomunicaţiile prin satelit.

Premisa decisivă şi suflul continuu al globalizării le găsim în ceea ce Thomas L. Friedman numeşte „democratizarea tehnologiei“. Descrierea pe care el o face acestei schimbări este extrem de vie şi inteligibilă pentru oricine vrea să pătrundă semnificaţia concretă a globalizării: „democratizarea tehnologiei este cea care oferă unui număr tot mai mare de oameni, echipaţi cu tot mai multe computere, telefoane, inteligenta artificiala şi conexiunea prin internet, posibilitatea de a ajunge tot mai departe şi mai departe, într-un număr tot mai mare de ţări, din ce în ce mai rapid, mai profund şi mai ieftin decât oricând în istorie.

Graţie democratizării tehnologiei, acum toţi putem avea acasă la noi o bancă, un birou, un ziar, o librărie, o firmă de brokeri, o fabrică, o firmă de investiţii, o şcoală...“.

În opinia mea, această democratizare a tehnologiei a deschis cu adevărat calea unei circulaţii libere a informaţiei pe toate planurile, proces soldat cu consecinţe fantastice sub toate aspectele. În era globalizării se poate comunica liber de orice constrângeri oriunde de oriunde. Practic, nu există limitări în această direcţie pentru ţările racordate la sistemul globalizării. Un alt aspect semnificativ pe care aş dori să-l relevez este deplina liberalizare şi dezvoltare a comercializării serviciilor şi bunurilor sau produselor în cadrul globalizării, facilitată în mod indiscutabil de aceeaşi democratizare a tehnologiei.

Fiecare dintre noi ne înscriem în sistemul globalizării. Pe acest plan este clară constatarea că anumite disfuncţionălităţi economico-financiare apărute neprevizibil într-o anumită parte a sistemului vor afecta direct sau vor influenţa în mod cert şi celelalte componente (un exemplu des întâlnit în acest sens îl constituie fluctuaţia cotaţiei monedelor naţionale în raport cu cele considerate etalon - respectiv dolarul american şi euro - în situaţiile de criză politică sau economico-financiară pe care le traversează uneori ţările care administrează aceste monede, dar pot apărea şi situaţii inverse, când desfăşurarea activităţii unor domenii ale economiilor ţărilor cunoscute ca superputeri sunt dereglate de crize politice sau militare din alte zone de pe glob). Sigur rămâne faptul că nimic nu se întâmplă pe glob care să nu aibă repercursiuni cât de mici asupra tuturor. Ceea ce facem fiecare dintre noi este determinat de şi are legătură cu alţii şi acest principiu se aplică nu numai în cadrul unui grup restrâns, ci se extinde la nivel global. Prin aceasta participăm şi ne înscriem fiecare dintre noi în sistemul globalizării. Poate deveni un agent al sfârşitului civilizaţiei umane? Aceasta nu mai este o intrebare retorica. Globalizarea este un sistem sau un fenomen complex, uneori ambivalent, chiar contradictoriu, care a fost privit şi analizat în mod diferit de către cei ce şi-au asumat acest risc sau această răspundere. Dar dincolo de aceste analize, globalizarea rămâne un fapt real, viu, cu care trebuie să ne confruntăm, independent de voinţa sau de opţiunea noastră, aşa cum am postulat încă la începutul acestei prezentari. Consider că cel mai mare pericol (semnalat şi de către unii teoreticieni ai globalizării) pe care-l poate implica globalizarea este dezumanizarea unora dintre cei pe care valul ei îi înghite pur şi simplu. Cucerită de piaţă, dopată de televiziune, sport sau internet, lumea globalizată trăieşte în acelaşi timp, pe fondul unei crize generale a sensurilor vieţii, un dezastru cultural şi educaţional global, simptom îngrijorător, dar sigur, al barbarizării societăţii viitorului

Cultura tradiţională a societăţilor dispare sau se preface în spectacol şi marfă (mcdonaldizarea), cultura umanistă e eliminată tot mai mult de tehnoştiinţa invadatoare şi transformată într-o pseudo-ştiinţă. Omul mondial sau globalizat, omul centrat doar economic riscă să devină omul atomizat care trăieşte numai pentru producţie şi consum, golit de cultură, politică, sens, conştiinţă, religie şi orice transcendenţă. Probabil acesta este ultimul stadiu în evoluţia umanităţii sau „ultimul om“ anunţat de A. Kojeve în 1947 şi F. Fukuyama în 1992. În ciuda tuturor acestor avertismente, nu putem evita sau elimina globalizarea.

Sunt de părere că singura şansă care ne rămâne este să încercăm să dobândim o viziune echilibrată asupra globalizării, care să ne ajute în plan concret să-i fructificăm din plin avantajele şi oportunităţile, iar de cealaltă parte să-i sesizăm pericolele pentru a le putea atenua din timp efectele. Globalizarea, ca toate fenomenele umane, nu este nici ceva bun în sine, nici ceva rău în sine. Putem spune că prezintă chiar mai multe aspecte pozitive decât negative. Însă idolatrizându-i excesiv principiile şi uitând de ceea ce înseamnă la nivel personal factorul uman, globalizarea poate deveni un agent al sfârşitului civilizaţiei umane în forma în care aceasta a evoluat de-a lungul timpului.

Bibliografie:

1. Alexandre Kojève: Introducere în lectura lui Hegel, Editură: Editura Tact (în colecția Angelus Novus), 2018

2. Francis Fukuyama: Sfârșitul istoriei și ultimul om, Editura Paideia, 2020

Turismul și energia geotermică – scurte considerații teoretice.

Cosmin-Nicolae MIREA, Colegiul Tehnologic ”Grigore Cerchez”, București
Ioana STUPARU, Colegiul UCECOM ”Spiru Haret” București
Daniela PETRE, Colegiul Tehnologic ”Grigore Cerchez”, București

Introducere

Turismul, prin natura activităților și prin intermediul agenților turistici prestatori, se înscrie de bună seamă în sfera sectorului terțiar. Din punct de vedere economic turismul poate să creeze numeroase perspective de dezvoltare socio-economice prin intermediul efectului multiplicator pe care îl are (Minciu, 2004). În mod evident în spatele efectului multiplicator stau mai multe statistici precum numărul sosirilor, produsul intern brut sau contribuția la produsul intern brut global și altele asemenea.

Prin cheltuielile efectuate de turiști se plătesc salariile lucrătorilor din turism, utilitățile necesare prestării serviciilor turistice și bunurile utilizate în prestarea serviciilor. Drept urmare, cheltuielile din turism se pot transforma în venituri pentru alte domenii conexe, contribuind la dezvoltarea acestora și a comunității locale.

În mod cert, esența activității turistice are la bază serviciul turistic de cazare, respectiv unitățile turistice de cazare, în jurul cărora gravitează și celelalte servicii turistice: alimentație, agrement, tratament, servicii turistice suplimentare. Indiferent de tipul unității de cazare și de serviciile turistice prestate este de bun augur să se aibă în vedere modalitățile de dezvoltare durabilă a turismului. În acest sens, prin intermediul acestui articol se tratează sub o formă sau alta sustenabilitatea turismului, cu accent pe întrebări precum Ce este energia geotermică?, Ce este geoturismul?, Cum poate utiliza industria turistică energia geotermică?. Cu alte cuvinte se pune accent pe roul energiei geotermice în dezvoltarea durabilă a turismului.

1. Energia geotermică în context turistic

Energia geotermică își are izvorul în resursele din centrul Pământului. Astfel, se materializează prin intermediul elementelor gazoase, solide, respectiv lichide. Mai precis, energia geotermică este obținută din aburi fierbinți și apă fierbinte. De asemena, energia geotermică poate fi generată și din rocile uscate și fierbinți, dar și din roci topite (Burlacu, Glodeanu, & Rotaru, 2006). Aceste elemente sunt împinse la suprafață de diferența de temperatură dintre suprafață și centrul Pământului (Green Report, 2023). Pe scurt, energia geotermică este reprezentată de căldura din interiorul Pământului, iar potențialul utilizabil este estimat la 17 trilioane kilowatt-oră anual (Plămădeală, 2013). Zonele și țările în care există o oarecare activitate vulcanică sunt mai predispuse să utilizeze energia geotermică, întrucât
activitatea vulcanică facilitează apariția apei calde și împingerea ei la suprafață. Energia geotermică, alături de energia solară, energia eoliană, hidroenergia și biogazul, face parte din categoria surselor de energie regenerabile (Trasca-Chirita, Mircescu, Stoian, & Biro, n.d.). Altfel spus, energia geotermică are capacitatea de regenerare, fiind o resursă aproape inepuizabilă. Totodată, energia geotermică este o resursă internă care nu poate fi importată, iar în acest fel poate să scadă deficitul comercial produs de importul combustibililor fosili (Tomic, Stojsavljevic, Stamenkovic, Beric, & Dejan, 2013).

Energia geotermică, mai precis apa fierbinte din interiorul Pământului, este utilizată la producerea energiei electrice. Italia este locul de naștere al primei stații electrice geotermice, apărută în anul 1904 (Plămădeală, 2013). În general, energia geotermică este folosită pentru încălzirea locuințelor și pentru uzul casnic (apa caldă din locuințe).

La nivelul țării noastre există o singură stație de încălzire cu apă geotermală. Aceasta este situată în municipiul Oradea (Rusu, 2023). Cu toate acestea, există și un oraș întreg încălzit cu ajutorul energiei geotermice, și anume orașul Beiuș, județul Bihor (Călugăr, 2024). Zonele cu potențial geotermic din țara noastră sunt Câmpia de Vest, partea nordică a capitalei (cu orașul Otopeni), zona Călimănești-Căciulata (Polizu, 2017).

Pe lângă faptul că reprezintă o sursă primară de energie și o sursă regenerabilă de energie, energia geotermică se poate utiliza datorită următoarelor avantaje pe care le implică (Green Report, 2023; Trasca-Chirita, Mircescu, Stoian, & Biro, n.d.):

§ Energia geotermică este mai ieftină decât energia obținută din combustibili fosili.

§ Nu este poluantă.

§ Este inepuizabilă.

§ Generează locuri noi de muncă prin intermediul stațiilor care o produc.

§ Poate fi utilizată continuu, fiind independentă de condițiile atmosferice.

§ Centralele/stațiile geotermice nu au nevoie de mult spațiu, au o durată de viață îndelungată și nu implică o mentenanță costisitoare.

Deși, potrivit avantajelor de mai sus, energia geotermică pare a fi tipul perfect de energie, aceasta implică și următoarele dezavantaje (Green Report, 2023; Trasca-Chirita, Mircescu, Stoian, & Biro, n.d.):

§ Presupune existența unor sonde special echipate și săpături la aproximativ 3000 de metri, ceea ce înseamnă costuri relativ ridicate.

§ Utilizatorii energiei geotermice sunt dependenți de apropierea surselor geotermale (energia geotermică nu este disponibilă peste tot).

§ Este dependentă de parametrii sursei geotermale (volum, temperatură, debit).

§ Lipsa beneficiarilor siguri (contracte pe perioadă scurtă).

La extragerea din subteran pot să apară gazele cu efect de seră

De regulă, implementarea noilor forme de energie revine autorităților statului și întreprinderilor private.

În ceea ce privește relația dintre energia geotermală și domeniul turismului, literatura de specialitate a tratat acest aspect prin intermediul formei de turism intitulată Turismul energetic. Această formă de turism reprezintă vizitarea unor situri energetice scoase din funcțiune sau operaționale cu scopul de a învăța turiștii ce înseamnă tipurile de energie care pot fi utilizate (Frantal & Urbankova, 2014). De asemenea, literatura de specialitate a tratat și nivelul energiei geotermice utilizate în cadrul industriei turistice (Pavlakovic, Rancic Demir, Pozvek, & Turnsek, 2021). Astfel, turiștii sunt interesați de domeniul energiei geotermale mai ales atunci când vizitează băi termale și consideră că principalul beneficiu social al energiei geotermale este că presupune o reducere a emisiilor de gaze și tranziția la energia verde, având în vedere că o percep ca fiind o energie curată și sigură (Pavlakovic, Rancic Demir, Pozvek, & Turnsek, 2021). Din punct de vedere economic, existența resurselor geotermale influențează pozitiv activitățile turistice locale și activitatea economică locală. De exemplu, un parc geotermal ar putea să dezvolte turismul local și implicit economia locală (Kurek, Heijman, van Ophem, & Gedek, 2020).

Principalele sectoare turstice care utilizează resursele geotermale sunt Turismul balnear și wellness, Turismul medical și de sănătate, Geoturismul și Ecoturismul, Turismul de aventură și Turismul bazat pe natură (Erfurt-Cooper, 2010). În acest sens, resursele geotermale în context turistic pot fi utilizate pentru generarea energiei geotermice, pentru încălzirea unităților turistice cu funcțiuni de cazare, cu funcțiuni de alimentație și cu funcțiuni de agrement, dar și pentru alimentarea cu apă caldă a acestora. De asemenea, energia geotermică poate fi folosită în turism și pentru SPA-uri, tratamente de vindecare, dar și pentru activități recreative (Tomic, Stojsavljevic, Stamenkovic, Beric, & Dejan, 2013). Mai mult, resursele geotermale pot să faciliteze dezvoltarea și practicarea unor forme de turism precum turismul balnear și turismul de sănătate. Cu alte cuvinte, energia geotermică în context turistic preia avantajele expuse anterior și servește pentru asigurarea utilităților din unitățile de turism. Pentru acest lucru, unitățile de turism trebuie să se afle în apropierea surselor de energie geotermică și să încheie contracte cu furnizorii de energie geotermică sau să își construiască propriile instalații de energie geotermică. Pe de altă parte, apa fierbinte din subteran servește la dezvoltarea unor forme de turism.

2. Turismul geotermal în România - sinteză

Zestrea naturală a României cuprinde pe lângă unitățile de relief de o mare valoare turistică, și apele termale.

Încă din cele mai vechi timpuri, apele termale de pe teritoriul țării noastre au constituit o resursă turistică importantă. Printre primii oameni care au înțeles importanța și calitatea apelor termale din Dacia și care au început să le utilizeze în scop turistic au fost romanii. Cu alte cuvinte, bazele turismului geotermal pe meleagurile autohtone au fost puse în urmă cu mai bine de 2000 de ani în urmă. Județele în care se întâlnesc mai multe surse de ape termale sunt Bihor, Arad, Timiș și Satu Mare (Polizu, 2017). În cazul acestor județe apa nu reprezintă doar o condiție a supraviețuirii fiziologice, ci și o sursă a supraviețuirii și dezvoltării economice, întrucât prin intermediul stațiunilor în care este utilizată apa geotermală, respectivele județe sunt puse pe harta turismului balnear din România și chiar pe harta turismului balnear din Europa. Turismul geotermal este mai degrabă cunoscut sub denumirea de turism balnear, implicând atât relaxarea cât și tratarea afecțiunilor prin intermediul apelor termale. Românii consideră că principalele beneficii ale turismului balnear sunt menținerea calității vieții după o vârstă mai înaintată, recuperarea forței de muncă și relaxarea (Aluculesei & Nistoreanu, 2016)

Concluzii

Energia geotermică poate să conducă la creșterea calității vieții având în vedere că este o alternativă la sursele de energie convenționale. Mai mult, poate fi considerată o alternativă durabilă. Existența surselor de apă termală poate dezvolta comunitățile locale prin generarea de noi locuri de muncă, ținând cont că aceste surse pot constiui obiectul și materia primă pentru turismul balnear. România deține un potențial geotermic fabulos, ceea ce poate să favorizeze eludarea surselor de energie convenționale și trecerea la energie verde, acolo unde este posibil. De asemenea, valorificarea corespunzătoare, judicioasă și sustenabilă a potențialului geotermic ar putea să conducă la dezvoltarea turismului balnear românesc. Valorificarea ineficientă a resurselor geotermice generează fluxuri scăzute de turiști în localitățile cu ape termale. Cu alte cuvinte, influența existenței resurselor geotermice asupra turismului este destul de scăzută, iar acest lucru se datorează unei valorificări precare a potențialului.

Bibliografie

Aluculesei, A. C., & Nistoreanu, P. (2016). Turismul balnear românesc - o soluție cu potențial pozitiv în procesul îmbătrânirii populației Uniunii Europene. Amfiteatru Economic, Vol. 18, nr. special 10, pp. 538-552.

Burlacu, G., Glodeanu, F., & Rotaru, I. (2006). Energia nucleară și dezvoltarea durabilă. București: Editura Tehnică.

Călugăr, C. (2024). Orașul din România care se încălzește cu energie geotermală. Proiectul a început din anii 1990, [Online] disponibil la: https://www.presshub.ro/orasul-din-romania-care-se-incalzeste-cu-energie-geotermala-proiectul-a-inceput-din-anii-1990-322586/, [Accesat la 20 Octombrie 2026].

Erfurt-Cooper, P. (2010). The Importance of Natural Geothermal Resources in Tourism . Proceedings World Geothermal Congress 2010 (pp. 1-10). Bali: International Geothermal Association.

Frantal, B., & Urbankova, R. (2014). Energy tourism: An emerging field of study. Current Issues in Tourism, Vol. 20, nr. 13, pp. 1395–1412.

Green Report. (2023). Energia geotermală. Avantaje și dezavantaje [Online] disponibil la: https://green-report.ro/energia-geotermala-avantaje-si-dezavantaje/, [Accesat la 20 Octombrie 2026].

Kurek, K. A., Heijman, W., van Ophem, J., & Gedek, S. (2020). Geothermal spas as a local development factor, the case of Poland . Geothermics, Vol. 85, pp. 1-8.

Minciu, R. (2004). Economia turismului. București: Editura Uranus.

Pavlakovic, B., Rancic Demir, M., Pozvek, N., & Turnsek, M. (2021). Role of Tourism in Promoting Geothermal Energy: Public Interest and Motivation for Geothermal Energy Tourism in Slovenia. Sustainability, Vol. 13, nr. 18, pp. 1-16.

Plămădeală, G. (2013). Geografia ramurilor economiei mondiale. Suport de curs pentru studenții specialităților geografice și economice). Bălți: Presa Universitară Bălţeană.

Polizu, R. (2017). Potențialul energetic geotermal al României și câteva sisteme de încălzire/răcire centralizate eficiente energetic, [Online] disponibil la: https://panorama.ro/wp-content/uploads/2022/12/GEOEXCHANGE_PREZENTARE-conferinta_final-1.pdf, [Accesat la 21 Octombrie 2026].

Rusu, S. (2023). Unic în România. Stație de încălzire cu apă geotermală, inaugurată la Oradea, [Online] disponibil la: https://www.euronews.ro/articole/unic-in-romania-statie-de-incalzire-cu-apa-geotermala-inaugurata-la-oradea, [Accesat la 20 Octombrie 2026].

Tomic, N., Stojsavljevic, R., Stamenkovic, I., Beric, & Dejan. (2013). The use of Geothermal Energy Resources in the Tourism Industry of Vojvodina (Northern Serbia). European Researcher, Vol. 42, nr. 2-3, pp. 443-454.

Trasca-Chirita, N., Mircescu, R., Stoian, I., & Biro, B. (n.d.). Potențialul geotermal al zăcămintelor de petrol din România, [Online] disponibil la: https://emerg.ro/wp-content/uploads/2019/11/Poten%C5%A3ialul-geotermal-al-z%C4%83c%C4%83mintelor-de-petrol-din-Rom%C3%A2nia.pdf, [Accesat la 21 Octombrie 2026].